

DAGGRY

"DEN, SOM VIL, HAN
MODTAGE LIVETS VAND
UFORSKYLDT!"

—AABENBARING 22:17

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

MARTS 1956 APRIL

DAGGRY

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og læres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 7 Kroner. Bladet bestilles hos Daggrý-Forlaget, Hyldebærvej 13. København F. (Telf. Godthaab 6619). Ansvarlig Udgever: Herman Larsen.

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

“DAGGRY” udkommer ogsaa paa engelsk - tysk - fransk - italiensk - græsk.

AMERIKA: The Dawn Bible Students Association, Triangle, East Rutherford, New Jersey.

CANADA: P. O. Box 217, Winnipeg, Manitoba.

ENGLAND: 98 Seel Street, Liverpool 1.

AUSTRALIEN: Berean Bible Institute, 19 Ermington Place, Kew E 4, Victoria.

TYSKLAND: Tagesanbruch Bibelstudien-Vereinigung, Berlin-Friedenau, Menzelstrasse 2.

SWITZ: (Fransk Sprog) Assoc. des Etudiants de la Bible Aurore, Prilly-Lausanne.

ITALIEN: Aurora Associazione Studenti Della Bibbia, Corso Novara, 1 16, Napoli.

GRÆKENLAND: He Haravgi (Daggrý), Agion Theodoron 4, Athen.

Daggry

FORKYNDE AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 3 & 4

Marts-April 1956

26. Årgang

INDHOLD:

De tre tegns røst	1
Snart det dages	15
Opmuntrende breve	16
Tale ved Søster Elise Larsens begravelse	21

De tre tegns røst

(Under vor Forberedelse til Mindehøjtiden har Vennekredsen i København studeret denne Artikel fra Broder Russels Haand i 1901; den forelaa paa dansk i 1911.

Vi bringer den nu frem igen, for at vore kære Venner kan blive delagtige i dens Indhold).

Medens vi beredte Søndagsskolelektionen om Moses og om, hvorledes han to Gange fremstillede sig for Israel som deres Befrier fra Ægyptens Trældom, lagde vi Mærke til den Kendsgerning, at »disse Ting blev skrevet forud til Lærdom for os, til hvem de sidste Tider er kommen« (1 Kor. 10, 11). Og ved at betragte sagen fra det standpunkt, bemærkede vi, som vi aldrig før havde gjort, at de *tre Tegn*, ved hvilke Israeliterne blev overbevist om, at deres Befrielse var for Haanden ved Moses' anden Fremtræden, maa have været bestemt til at være Forbilleder paa tilsvarende tre Tegn eller Vidnesbyrd ved Kristi andet Komme, Vidnesbyrd, som vilde være overbevisende for de sande aandelige Israeliter. I Forbilledet gik disse Tegn eller Vidnesbyrd forud for Plagerne over Ægypterne, og dette maatte i Modbilledet betyde, at de tre Tegn eller Vidnesbyrd til det aandelige Israel angaaende Herrens andet Komme og angaaende den store Befrielse, som Han vil

fuldbyrde, maa gaa forud for plagerne, den store Trængselstid, som om kort Tid vil komme over Verden i Almindelighed.

Til at begynde med var vi forvirrede og sagde til os selv: »Bibelen viser os klart, at vi nu lever i »Menneskesønnens Dage«; vort Blad har baaret som Undertitel »Forkynder af Kristi Nærværelse«, siden det blev stiftet i Aar 1879. Hvor er disse Tegn eller Vidnesbyrd, som Forbilledet lærer os, at vi skal vente paa denne Tid for at overbevise de sande Israeliter?«

En Tid lang var vi tilbøjelige til at spejde efter *overnaturlige* Tegn, men senere indsaa vi, at dette ikke vilde passe ind i Herrens Ordning, eftersom Modbilledet altid er paa et højere og herligere Trin end Forbilledet: Det forbilledlige Paaskelam var f. Eks. kun en svag Skygge af det Guds Lam og de store Ting, der blev udrettet gennem Hans Offer. Da vi følte os tillidsfulde med Hensyn til de Tider, vi lever i (»i Menneskesønnens *parousia*«), drog vi den Slutning, at disse Tegn efter al Sandsynlighed allerede nu var bleven givet eller var ved at blive givet nu.

Endnu kunde vi ikke se dem, og idet vi følte, at Sagen *nu* maatte være »Mad i rette Tid« for Troens Husfolk, bonfaldt vi Herren gentagne Gange alvorligt om Lys over Emnet, medens vi fortsatte Studierne. Men da der intet Lys kom, omtalte vi ved Middagsbordet Sagen til Familien i Bibelhuset og opfordrede dem til at bede om Lys over Emnet, og sagde, at dersom de havde Tanker at fremkomme med, skulde de føle sig fri til at fremstille dem. Øjensynlig var det i Overensstemmelse med Guds Hensigt, at vi skulle komme til det Punkt, at vi bekendte vor Udygtighed til at løse Knuden, og at det var Herrens Visdom, vi helt og holdent stolede paa; thi inden to Timer efter denne Bekendtgørelse blev hele Sagen klar og tydelig for os, og vi vil nu bestræbe os for at forklare den.

Herren erklærer, at Moses i nogle Henseender, i nogle af sine Handlinger har været et Forbillede paa Ham selv, og siger: »*Moses har skrevet om mig.*« Moses selv erklærede: »*En Profet (Lærer, skal Herren, eders Gud, oprejse eder af eders Brødre, ligesom mig.*« Peter anfører dette sidste Udtryk i sin Tale og lægger Efter-

tryk derpaa, (Joh. 5, 46; 5 Mos. 18, 15; Ap. G. 2, 22). Moses var dog ikke Forbillede paa Kristus i alt, hvad han gjorde, ej heller var hans Liv som et Hele et Forbillede paa Kristi Liv. Da han f. Eks. i Modstrid med Guds Befaling slog paa Klippen, blev han et Forbillede paa de af Kristi Efterfølgere, der bringer aabenlys Skam over Ham, og som derfor vil dø den anden Død; og som et Forbillede paa disse blev det ikke tilladt Moses at komme ind i Løftets Land. — 4 Mos. 20, 11; 5 Mos. 32, 51; Hebr. 10, 29.

Moses var ogsaa til Tider Forbillede paa Jehova; men i det nærværende Tilfælde er vi særlig interesseret i at betragte hans Handlemaade med Israeliterne i Forbindelse med deres Udfrielse af Ægyptens Trældom. I dette Forbillede ser vi ham tydelig *som en Jesu Kristi Repræsentant*. Moses var en rig, højtæret Fyrste, oplært i al den Tids Lærdom, men for Israels Skyld gav han Afkald paa disse Ting, forlod det altsammen, og eftersom de var Trælle, tog han sin Plads iblandt dem for at blive deres Leder og Befrier. Hvor lig er ikke dette den Beskrivelse, Bibelen giver os af Herrens Handlemaade! Han forlod den himmelske Tilstands og det aandelige Tilværelsesplans Herlighed; Han paatog sig en Tjeners Skikkelse og blev fundet i Menneskers Lighed. Han kom for at befri sine Brødre fra Trældommen. — Fil. 2, 6—8.

Da Moses kom til sit eget Folk, forkastede de ham, og han flygtede for sit Liv til Midians Land, hvorfra han kom til dem anden Gang. Paa samme Maade kom Kristus til sine egne, og Hans egne annammede Ham ikke (Joh. 1, 11), og Han drog bort til et langt bortliggende Land, Himlene selv, hvorfra Han nu for anden Gang er kommen og vil befri alle »sande Israeliter« fra Syndens og Dødens Trældom.

Moses var 40 Aar gammel, da han kom til det Punkt, at han tilbød sig selv til Israel første Gang; dernæst var han borte fra dem i en *lige saa lang* Tid, 40 Aar, og han kom igen og udfriede dem. Der er ogsaa et Forbillede eller en Parallel i dette Tidstræk; det illustrerer den jødiske Tidsalder og Evangelietidsalderen som *lige lange*. Fra Begyndelsen af den Tid, da det forbilledlige Israel blev et Folk, der ventede Messias' Komme, ned til den Tid, da

Jesus virkelig fremstillede sig, var der en Periode af 1845 Aar; og fra den Tid, da Han døde og forlod dem, indtil den Tid, som efter Skriften afmærkede Hans andet Komme (Okt. 1874) var der en lige saa lang Periode, 1845 Aar — svarende nøjagtig til de to Perioder, da Moses i Forbilledet fremstillede sig selv.*)

Det første Tegns Røst.

Da Moses fremstillede sig for Israel anden Gang, talte han ikke personlig og ikke direkte til dem som første Gang, thi Gud havde sagt til ham: »*Aron skal være din Profet (eller Talerør), og du skal være en Gud for Aron.*« Dette Træk i Forbilledet vilde synes at indbefatte netop, hvad vi ser er Tilfældet nu, nemlig, at den Herre Jesus ikke personligt henvender sig til de sande Israeliter nu som ved sit første Komme, men gennem sit Redskab, gennem et Talerør. Aron, Herrens Talerør eller Redskab, forstaar vi, fremstiller det kongelige Præsteskab — de af Herrens indviede Folk, som endnu er i Kødets, endnu ofrer — de, der endnu ikke er gaaet hinsides Forhænget ind i Herligheden. Forbilledet synes da at sige, at de Tegn eller Vidnesbyrd, som vil overbevise alle sande nulevende Israeliter om Herrens Nærværelse, Hans mægtige Kraft til at udfri, Hans endelige Sejr over Satan, Synd og Død, vil komme fra den nærværende Herre, men gennem de levende Lemmer paa Hans Legeme, Hans Brødre, fremstillet i Aron.

Det første af Tegnene eller Vidnesbyrdene til Israel var, at Staven blev kastet paa Jorden og blev en Slange, og at den blev en Stav igen, da Aron tog den ved Halen. Det var Moses' Stav, og Aron handlede kun som hans Repræsentant. Den naturlige Israelit saa blot dette som et Mirakel og skelnede ikke nogen Lærdom deri; men den aandelige Israelit skulde ikke vente en større Stav og en større Slange som Modbillede, men skulde vente at forstaa Stavens og Slangens Betydning som et modbilledligt og virkeligt Vidnesbyrd nu.

En Stav er Symbol paa Myndighed. Moses' Stav blev hyppig brugt i Forbindelse med Plagerne saa vel som i Forbindelse med

*) 2. Del af »Mill. Daggrø«, Kap. VII.

Tegnene som Symbol paa guddommelig Myndighed. En Slange er et Sindbillede paa ondt — paa Synd og alle dens Følger — paa det onde i Almindelighed. — Lektien for den aandelige Israelit idag er Forstaaelsen af, at alt det onde i Verden, er direkte eller indirekte Resultatet af, at Gud har sluppet sin Stav eller Myndighed; og de bør endvidere forstaa, at det er Guds Hensigt eller Plan, ligesom det ogsaa er Hans Løfte at gribe fat om de nuværende onde Tilstande, som nu har været mere end seks Tusinde Aar, og bringe Orden ud af Forvirringen — atter at tage Myndigheden i sin egen Haand.

Disse Handlinger eller Tegn siges at have »Røster« eller at være *Vidnesbyrd*. (2 Mos. 4, 8, 9.) Derfor maa vort Spørgsmaal være: Bliver dette Tegn eller Vidnesbyrd nu givet til Guds Folk over hele Verden? Vi svarer, Ja. Er dette altid blevet erkendt eller fremstillet saaledes? Vi svarer, Nej. Hidtil har det været en Sag, der er blevet grundet paa blandt Folk og Teologer af alle kristne Klasser og Afskygninger, men et Spørgsmaal uden et Svar —

Hvorfor tillod Gud det onde i Verden?

Nogle har paa bespottelig Vis fremholdt, at Gud har foraarsaget det onde, for at det gode kunde følge deraf; men dette nægter Gud selv meget tydeligt, og alt, hvad vi kender til Hans Karakter, gendriver en saadan Tanke. Han erklærer, at al god og al fuldkommen Gave kommer fra Ham, hos hvem der ikke er Forandring eller Skygge af Omskiftelse. »*Hans Værk er fuldkomment.*« Andre har hævdet, at der gaar en Strid for sig mellem Gud og Satan, mellem godt og ondt, og at der fra begge Sider bliver gjort det yderste for at besejre den anden — og at det onde og Satan har Overherredømmet i Verden, af hvilken Grund denne omtales som »den nærværende onde Verden«, i hvilken der »ingen retfærdig er, nej, end ikke én«.

Men hvilket Synspunkt, man end har antaget, har der dog kun været Forvirring, indtil Høstens Tid, da det sande Lys over Emnet begyndte at skinne frem og vise, at da Synden kom ind i Verden, gav Gud Menneskeslægten hen, lod dem gaa deres egne Veje,

lod den guddommelige Myndigheds Stav falde, »hvilede fra sine egne Gerninger«, tillod Synden og det onde at herske — dog ikke med den Hensigt, at den skulde herske evigt som en Slange, men med den fulde Hensigt og Forudbestemmelse, ja endog Forudsigelse, at Han i sin belejlige Tid vilde oprette sit Rige i Messias' Person, Han, som skulde gribe den gamle Slange, Djævelen og Satanas, og hinde hans Magt; og Han viser ogsaa, at Han tilsidst vil bringe alle onde Tilstande tilbage til Underkastelse under og Harmoni med den guddommelige Myndighed og Lov — idet Han vil ødelægge det onde, som staar i Forbindelse dermed.

Denne Lære er altsaa det Tegn, hvis »Røst« eller Vidnesbyrd blev forbiholdt fremstillet ved, at Aron kastede sin Stav paa Jorden, hvo den blev en Slange, og at han tog den tilbage i sin Haand igen. Hvor meget større er ikke den modbilledlige Lærdom end den forbilledlige! Hvor meget kraftigere er det ikke! Hvem af de sande Israeliter, som har hørt dette Vidnesbyrd, er længere i Tvivl om alle Guds Folks hurtige Udfrielse fra Satans, Syndens og Dødens Magt?

Vi vilde gerne saa vidt mulig undgaa Personlighed, men vi tror, at det er i Sandhedens og de sande Israeliters Interesse at paapege, at dette Tegn allerede er bleven givet. The Watch Tower and Herald of Christ's presence (Vagttaarnet og Forkynder af Kristi Nærværelse) blev grundlagt [i Amerika] i Aaret 1879, og »Røsten«, der udgik derfra til det sande Israel, meldte, at Herrens andet Komme som Verdens Befrier allerede havde fundet Sted — at Han var *nærværende*, men usynlig, et aandeligt Væsen, som det var umuligt for nogen, endog for Menigheden, at se, førend de blev »forvandlet« og gjort *Ham lig* i den første Opstandelse. Budskabet erklærede endvidere, at Han er nærværende for at oprette sit Rige og udfri sine hellige og hele den sukkende Skabning fra Forkrænkelighedens Trældom — saa mange, som vil adlyde Ham. Og det er meget mærkeligt, at der kort Tid efter blev udgivet et særligt Nummer af dette Blad, der bar den betyd-

ningsfulde Titel: *Føde for tænkende kristne — Hvorfor det onde blev tilladt.*

Denne Røst eller dette Vidnesbyrd blev spredt blandt de aandelige Israeliter efter en stor Maalestok — idet over 1½ Million Eksemplarer blev spredt gennem Postvæsenet og ved Kirkedørene i de Forenede Stater, Kanada og Storbritannien. Og dette første Tegns »Røst« eller Vidnesbyrd bliver endnu gentaget fra den ene til den anden af Herrens Folk hele Verden over og nu i forskellige Sprog. I den omtalte lille Bog blev det, saa vidt vi ved, for første Gang vist, at det onde i Verden, Syndens og Dødens Trældom og Uretfærdighedens Regimente og de forskellige Undertrykkelser, som hele den sukkende Skabning er underlagt, skyldes, at Gud har *sluppet sin Myndighed* (sin Stav), og ikke at Han var *ude af Stand* til at holde paa Myndigheden. Den viste ogsaa, hvor fuldkomment det onde vil blive bundet og tilintetgjort, naar Herren atter tager sin store Magt og regerer.

Kunde der muligvis være et større eller mere ophøjet Modbillede til det Tegn, som Moses og Aron fremstillede for Israel gennem Staven og Slangen? Er ikke Sandheden om dette Emne meget mere overbevisende for den aandelige Israelit nu, end noget naturligt Tegn eller Under eller Mirakel muligvis kunde være? Den Kundskab, der nu er givet Herrens Folk om »Den guddommelige Tidsalderplan« og dens Hensigt og Resultat, tilfredsstiller den ikke vore Længsler, som intet andet kunde gøre, og forsikrer vore Hjerter om, at Befrielsen er nær?

Det andet Tegns Røst.

Det andet Tegn, der blev givet til Israeliterne, var Haanden, der blev spedalsk. Først var den skjult i Barmen, men da den blev trukken frem, var den spedalsk; da den blev skjult igen og blev trukken frem for anden Gang, var den sund igen. Atter siger vi, at den naturlige Israelit ikke saa andet end det naturlige Tegn, men det var Guds Hensigt, at den aandelige Israelit skulde se en meget større Lærdom deri, og at et Vidnesbyrd gennem den større Lærdom vilde blive endnu mere overbevisende for ham, end det

forbilledlige Tegn var for den forbilledlige Israelit. En Haand et et Sindbillede paa Magt. Spedalskhed er et Sindbillede paa Synd. Lærdommen vilde derfor synes at være den, at Guds Magt først blev aabenbaret uden Synd eller Ufuldkommenhed eller Plet; dernæst, at den samme guddommelige Magt, skjult en Tid lang, senere blev aabenbaret i Synd og Ufuldkommenhed; og for det tredje, at den samme guddommelige Magt, atter skjult en Tid, tilsidst vil aabenbares uden Synd.

Hvilken Lærdom eller hvilket Vidnesbyrd er dette? Vi svarer, at det er i Harmoni med den foregaaende Lære om det ondes Tilladelse, men gælder ikke det onde i Almindelighed, men snarere Synden i Særdeleshed; det gælder ikke Verden i Almindelighed, men snarere Guds Folk i Særdeleshed — dem, som Gud bruger som sine Redskaber eller Repræsentanter, Hans *Haand*, Hans *Kraft* i Verden. Guds Magt blev oprindelig aabenbaret uplettet. Men i Løbet af denne Evangelietidsalder er Han blevet repræsenteret ved sit indviede Folk, Kristi Legemes Lemmer, som er Hans Gesandter eller Repræsentanter; men de er spedalske, virkelig ufuldkomne, skønt fuldkomne i Kristus. Saaledes som Verden ser dem, er de plettede, men fra Guds Standpunkt er deres Pletter skjulte, dækkede af Kristi Retfærdigheds Fortjeneste. Ikke desto mindre har disse været Guds *Haand* eller *Magt* i Verden i mere end atten Aarhundreder, men senere hen skal de atter tages ind i Hans Barm og »forvandles« i den første Opstandelse, saaledes at de, naar de igen i Fremtiden aabenbares, vil være uden Synd, »uden Plet eller Rynke eller noget saadant«, og vil atter blive brugt af Herren som Hans Redskab til at ud-række Hans Stav og bringe Plagerne over Ægypten og befri Resten af Guds Folk fra Syndens og Dødens Trældom.

Og er ogsaa dette et Tegn eller Vidnesbyrd, der er særegent for denne Tid, hvori vi lever, og har denne Sag ikke været klart set før? Vi svarer, at det er særegent for vor Tid, og aldrig før har været klart set. I den forløbne Tid har mange set noget af Retfærdiggørelsen, noget af Helliggørelsen, noget af den kommende Befrier; men aldrig før har disse Emner været set i det klare Lys,

i hvilket de nu ses i Forbindelse med hverandre. Aldrig før har Forbindelsen mellem Retfærdiggørelse, Helliggørelse og Forløsning været tydelig set; at Retfærdiggørelse er af guddommelig Naade, modtaget ved Tro; at Helliggørelse indbefatter Gerninger og Offer, baseret paa Retfærdiggørelse; og at disse retfærdiggjorte og indviede, som trofast sejrer, ved Guds Naade i Kristus skal faa Del i den *guddommelige Naturs* »Ære, Hæder og Udødelighed« i den første Opstandelse.

Men er dette Vidnesbyrds Røst eller Tegn udgaaet gennem nogen særlig Kanal, ligesom det foregaaende Vidnesbyrd? Vi svarer, Ja — i de forskellige Bind af »Millenniets Dagry«, hvis første Bind blev udgivet i Aaret 1886. Disses forenede Vidnesbyrd angaar Menigheden og viser den oprindelige Synd, det første Skridt ud af den ind i Retfærdiggørelse formedelst Tro paa Kristus, det andet Trin Helliggørelse og Offer og den endelige Forvandling i den første Opstandelse til den guddommelige Natur og Herlighed og Medarveret. Disse Bind behandler særlig dette Emne fra dets forskellige Standpunkter, og Herrens Genløsningsoffer, paa Grundlag af hvilket Renselsen vil komme til os i den belejlige Tid, er overalt tydelig fremholdt; og ogsaa den Kendsgerning, at absolut Renhed ikke kan ventes, førend Herren tager os til sig i vor »Forvandling«.

For at supplere Dagrybøgernes Lære angaaende dette Emne og for at hjælpe til at lægge Eftertryk paa deres »Røst« og klarføre deres Vidnesbyrd, blev Pilgrimstjenesten indstiftet, i Forbindelse med hvilken forskellige Brødre rejser fra Sted til Sted og forklarer og beviser den Lektie, der er lært ved den spedalske Haand og dens Helbredelse; og alle vore Læsere, der har hørt dette Vidnesbyrd, giver det stadig videre til andre.

Det tredje Tegns Røst.

Endnu et Tegn maatte gives, og Herren tilkendegav klart, at det vilde blive nødvendigt, og at ikke alle Hans sande Børn vilde høre eller give Agt paa de første to Vidnesbyrds »Røst«. For det naturlige Israel var det tredje Tegn dette, at der blev taget Vand

fra Floden og udgydt paa Jorden, hvor det blev til Blod. De saa kun Tegnet, Miraklet; de læste ikke Betydningen, saaledes som den aandelige Israelit maa søge at gøre. I Forklaringen af dette Forbilledes sindbilledlige Lære henstiller vi, at *Vand* her som andetsteds er et Sindbillede paa *Sandhed*, og at *Jord* som andetsteds er et Sindbillede paa *det sociale Samfund*.

At Vandet blev udgydt paa Jorden, vilde sædvanligvis betyde, at Jorden fik en Vederkvælgelse, en Velsignelse; og at Sandheden blev udgydt over Samfundet vilde sædvanligvis ventes at betyde en Velsignelse for Samfundet; men i Forbilledet blev Vandet forvandlet til Blod, noget forkasteligt, afskyet noget, et Sindbillede paa Død, og dette vilde i Modbilledet betyde, at nu i Tiden vil Udbredelsen af Sandhed frembringe den modsatte Virkning af den, man sædvanligvis kunde vente. Samfundet, Civilisationen, har hævdet, særlig i det forløbne Aarhundrede, at det søgte vidt og bredt efter Sandhed. Men dette Forbillede siger, at Tiden er kommen, da disse bekendende Sandhedssøgere (Ordet *Videnskab* betyder *Sandhed*) vil forkaste Sandheden, foragte den, og for dem vil den være forhadet, modbydelig og utaalelig.

Vore Læsere vil muligvis huske Herrens Ord angaaende den nuværende Tid: »*Solen skal blive formørket, og Maanen skal blive til Blod.*« Vi har andetsteds vist Betydningen af dette^{*)}; at Maanen er et Sindbillede paa den jødiske Lov, ligesom Solen er et Sindbillede paa Evangeliebudskabet; og at Evangeliebudskabet vil blive formørket for Samfundets Øjne i Almindelighed, gennem den højere Kritiks Spidsfindigheder, Evolutionsteoriene o. s. v. paa denne stortalende Dag; medens Loven fremstillet ved Maanen, vil blive set paa som blodig — at dens Ofre ikke vil blive agtet som Forbilleder, ikke værdsat som saadanne, men betragtet som vildledte Jøders værk, der slagtede deres Dyr i tusindvis paa Grund af deres Uvidenhed og Overtro, og at Befalingerne, som de adlød, ikke stammede fra Gud, men fra deres egen Gisning og Præsternes stiltiende Samtykke. Den samme Tanke knyt-

^{*)} Bind IV af »Millenniets Dagry«, Side 430.

ter sig til dette Tegn eller Vidnesbyrd om Sandhedens Vand, der udgydes paa den sociale Jord. Den vil blive forkastet som *blodig* i Stedet for at blive opslugt som *Sandhed*.

Er der nogen Ting, svarende til dette Tegn, som nu gaar for sig i Verden, og som kan betragtes som et Tegn eller et Vidnesbyrd for de sande Israeliter, et saadant som aldrig før er blevet givet? Vi svarer, Ja, der er. En meget mærkelig Bevægelse har fundet Sted iblandt os, hvor vort selskab har forsynet alle, der lovede at bruge dem forstandigt, med Traktater frit og i hvilken som helst Mængde. I de aarlige Rapporter, vises der, hvor mange Millioner Sider der paa den Maade er bleven udspreidt — og Sandheden er saaledes bleven udgydt over den sindbilledlige Jord, Samfundet, med rund Haand i mange Lande og paa mange Sprog. Men denne udgydelse af Vand, Sandhed, er i Særdeleshed skredet vidunderlig frem i de sidste Aar under det, vi har kaldt »det frivillige Arbejde«, i hvilket Hundreder af Herrens inviede Folk paa en systematisk Maade Tid efter anden har uddelt til kristne Folk Blade og Smaa-bøger, som vort Selskab har forskaffet frit — idet Gaverne til at dække Udgifterne med er kommen, uden at vi har tilskyndet dertil eller anmodet derom.

Men hvilken Virkning har denne Udgydelse af Vandet haft paa Verdens mest oplyste Folk, der kalder sig sandhedssøgende? Bli-ver den modtaget med Glæde, og tilegner man sig den med Fryd? Kun nogle faa — det store Flertal synes at blive vred, ligesom de skriftkloge og Farisæerne og de lovkyndige blev ved Herrens første Komme, da de opdagede, at Herren og Apostlene lærte Folket, og det uden Penge og uden Betaling. (Ap. G. 4, 2). Intet kan være mere tydeligt, end at de, der bekender sig til at være Kristenhedens Lærere, ikke ønsker selv at blive lært og heller ikke ønsker, at Folket skal lære *Sandheden* at kende. De modsætter sig den bittert og forfølger og taler ondt om dem, der paa denne Maade søger at gøre godt. Mere og mere bliver de saa forandrede fra Kristi Evangeliums Enfold til Evolutions Teorierne og den højere Bibelkritik til sekterisk Hovmod og Verdslighed, at Sandheden synes dem anstødelig, uønskværdig, blodig. Ikke alene ser

de paa de forbilledlige Ofre som blodige, men de modsætter sig den Tanke, at det virkelige Offer for Synd var Kristi Død — de støder sig paa den Tanke, at Guds Retfærdighed krævede dette Offer, og at »uden Blods Udgydelse sker der ingen Forladelse«, som Apostelen erklærede. (Heb. 9, 22). Det passer ikke med deres Teorier.

Ifølge deres Teorier blev Mennesket skabt næst efter Aben og har udviklet sig storlig som en Slægt indtil den nærværende Tid og vil vedblive at udvikle sig, indtil det bliver en Gud, og derfor kun behøver at blive overladt til sig selv; det behøver ingen Frelser, ingen Befrier fra Tingenes nuværende Tilstand, som ikke ses paa som ondt. De kalder ondt for godt og godt for ondt, Mørke for Lys og Lys for Mørke. Guds Ords Sandhed *om Faldet, om Genløsningen, om den kommende Befrielse og om Genoprettelses-velsignelserne*, som Gud har tilvejebragt i Kristus gennem det tusindaarige Rige for alle Jordens Slægter — disse Ting er alle anstødelige, modsat deres Teorier, afskyelige, blodige.

Ligesom det tredje Tegns eller Vidnesbyrds »Røst« skulde bringe Overbevisning til alle de sande forbilledlige Israeliter, saaledes vil Modbilledet, dette sidste Vidnesbyrd eller Tegn tilsidst bringe Overbevisning til alle Herrens sande Børn i Verden nu. De vil se, at Systemerne og Teologerne, til hvem de har sat deres Lid, Dag for Dag gaar videre og videre bort fra Værdsættelsen af det sande Evangelium — Sandheden som den er i Kristus Jesus — ud i Verdens ydre Mørke. Alle, som er tro imod Herren, naar de ser denne Tingenes Tilstand, naar de erkender Kløften mellem Tro og Vantro fra det bibelske Standpunkt, vil saaledes blive hjulpet, overbevist og i Stand til som Følge deraf at tage Standpunkt for Sandheden.

Man maa huske paa, at da Moses og Aron fremstillede sig for Farao, udførte de det første af disse Tegn i hans Nærværelse — Staven forvandlet til en Slange og derefter atter til en Stav. Farao sendte Bud efter sine Troldmænd (Forbilleder paa Teologer nu til Dags, hvis Sind, ikke Moral, er bleven fordærvet, og som er forkastelige, ikke i moralsk Henseende, men med Hen-

syn til Troen. — 2 Tim. 3, 8). Han forklarede dem, at Moses og Aron hævdede, at dette Tegn var et Bevis paa Guds Magt og Gunst, og spurgte dem, om de ikke kunde gøre det samme Tegn. De svarede, Jo, og kastede deres Stave paa Jorden, og deres Stave blev ogsaa til Slinger; men Arons Slangestav opslugte alle disse. Hvad betød dette? Det kunde betyde, at hvad Verden angaar vil man hævde, at det første Tegn eller Vidnesbyrd, som overbeviste Hebræerne, ikke er noget nyt; man vil paastaa, at Teologerne hele Vejen har erklæret og tænkt, at Gud velsigner onde Ting, for Resultatet kan blive godt. Men vi svarer at Lyset over denne Sag, som Gud nu aabenbarer for sit Folk, er saa meget mere fuldkomment, at det ganske *opsluger alle disse* Henstillinger og Teorier fra Fortiden. Hvad Herren nu viser, er for Hans Folk et tydeligt Bevis paa, at Herren leder ikke alene nogle Ulykker til at faa et godt Udfald, *men at alt ondt af enhver Slags er Resultatet af, at den guddommelige Kontrol har manglet, og naar Herren om kort Tid vil udrække sin Haand og tage Kontrollen over Jordens Anliggende, de onde Tilstande da vil vige Pladsen for Tilstande, der er i Overensstemmelse med Guds Karakter og Myndighed.*

Vi vil ogsaa huske, at den første Plage, som kom over Ægypterne var, at alt Vandet i Floder, Søer o. s. v. blev til Blod — saa at Ægypterne ikke kunde drikke af Vandet, men gravede sig Brønde nær ved Floden. Efter som Vandet fremstiller Sandhed, vil den Tanke, der bibringes os her, være den, at fra det verdslige Standpunkt vil snart al Sandhed blive frastødende — ethvert Sandhedstræk i Forbindelse med Guds Plan som fremstillet i Guds Ord vil blive afskyet; og det, at de gravede Brønde, vilde synes at indbefatte, at Verden (Navn-Kristenheden), idet den forkaster Guds Ord, vil søge efter Sandhed paa dens egne forskellige Maader.

Hvad skal vi sige om disse Ting?

Det skulde være en stor Opmuntring for os alle at finde saa klart udtrykt i Forbilledet, hvad vi havde haft et saa svagt og utydeligt Haab om vilde være udtrykt, nemlig, at Herrens Folk,

der tilhører det kongelige Præsteskab, paa denne Side Forhænge-
get bliver brugt af Ham paa forskellige Maader til at udføre
Hans Plan, at adskille Guds Folk fra andre — Hveden fra Klinten.
Der har været stor Fremgang i Forbindelse med Udbredelsen af disse Vidnesbyrd. Af de mere end én Million Eksemplarer af Daggrøbøgerne (Aar 1901) er der mærkværdig faa, der er bleven udbredt af andre end dem, der tror paa disses Vidnesbyrd, og som har udbredt dem med Ønsket om at være Herrens Redskaber og Talerør til at fremholde Hans Ord — ligesom Aron var det for Mosos.

Lad os da, kære Brødre og Søstre, føle os opmuntrede, naar vi, idet vi ser ind i Forbilledet, nu ser en klar Opfyldelse af de Ting, der forud blev skrevet os til Lærdom. Lad os med nyt Mod fremholde for alle, som vi har Grund til at tro er »sande Israeliter«, Guds Plans Hemmelighed — *hvorfor det onde blev tilladt*. Lad os ogsaa fortsætte med det Arbejde at forkynde dem om den Haand, de Redskaber, Gud har brugt i sin Tjeneste i Løbet af denne Evangelietidsalder; om den Retfærdiggørelse, som i Guds Øjne dækker, skønt den ikke forvandler os i Menneskers Øjne, idet vi ogsaa paapeger de indviedes endelige Sejrr. Lad os formane Israels førstefødte til Trofasthed, indtil vor »Forvandling« kommer, da vi skal blive lig Herren og skikket til at blive hans Tjenere og Repræsentanter. Lad os ogsaa vedblive at udgyde Sandhedens Vand, enten andre vil høre eller ikke. Herrens Forsikring er, at dette Tegn, dette Vidnesbyrd og dets *modsatte Resultater* tilsidst vil paavirke alle »sande Israeliter«. Lad os huske, at endog de verdsliges Modstand vil vise sig at være en medvirkende Indflydelse til for de sande Israeliter at afgøre, at Befrielsen og Befrielsen er nær. Og lad os til Slut anvende paa os selv Herrens Forsikring til Moses angaaende denne selv og Aron: »*Sandelig, jeg vil være med dig.*« 2 Mos 3:12.

(De forskellige Bind af »Millenniets [1000 Aarsrigets] Daggrø — omtalt Side 9 — kan laanes fra »Daggrø-Forlaget«).

Snart det dages

*Snart det dages, i det fjerne rødmer det på Sions top.
Og den klare morgenstjerne melder: Relfærds sol står op.
Dagen rinder, natten viger, lidens mørke låge flyr,
og for alle folk og riger, snart en fredens morgen gryr.*

*Snart det dages, Sions vægter, loft dit hoved kun og se,
snart vil alle jordens slægter for sin Konge bøje knæ.
Han som de har tornekrone, og som de korsfæstet har —
men som deres brøde sonet, og alverdens synder bar.*

*Snart det dages, et nyt rige og et nyt Jerusalem,
vil fra himmelen nedstige, o, hvad fryd for jordens hjem,
sine sværd de da omsmeder, går ej mer til krig og slag,
bytter sine sorgeklæder — Gud, oh Gud, fremskynd den dag.*

*Seeren på Sions linde så livssolen i sin glans,
s å, at dagen snart skal rinde, s å at riget skal bli' hans.
Når hin Kongers Konge kommer efter jordens ve og dom,
bryder frem en evig sommer. — Kom da Herre Jesus, kom!*

(Tandberg).

Fra Søster Anna Paulsen i Norge har vi modtaget ovenstående digt med oplysning om, at det er en afdød officer i Frelsens Hær, der er forfatteren. Han synes at have set noget af Guds genoprettelses plan for menneskeslægten.

Opmuntrende brev

Fra broder Hagelstein modtog vi i januar dette brev, som vi gerne vil gøre vore kære venner deltagtige i:

Vor hjerteligste tak for eders kærlige hilsner til julen og til det nye år, og for de kærlige gaver, der alle er kommet os godt i hænde. Vi er af hjertet taknemlige til Herren og til eder, for den kærlighed som Gud atter har skænket os gennem eder. Vi beder, at vor himmelske Fader vil gengælde eder efter sin store nådes rigdom. I er daglig i vore bønner, da vi ikke vil glemme apostelens formaning i Filip: 3:17: *»Vorder mine efterlignere, brødre! og agter på dem, der vandrer således, som I have os til forbillede.«*

Julen fejrede vi i stilhed og i stor glæde over den dybe og herlige betydning af englens sang på Bethlehems marker. *»Frygter ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.«* Vi ved, at tiden er kommet, da den anden del af den store guddommelige genløsningsplan vil blive udført, oprettelsen af Guds rige, derfor lød det videre: *»Ære være Gud i det højeste! og fred på jorden! i mennesker velbehag!«* Hvad der særligt kom til vor tanke og bragte os glæde var, at julebudskabet syntes at være i alle folks mund. Jo mere modstanderen anstrenger sig for at undertrykke Guds ord og udrydde det af menneskenes bevidsthed, des tydeligere taler Gud. På alle offentlige pladser og bygninger, i forretninger og skoler og ikke mindst i hjemmene strålede lysene fra træet og erindrede om Frelserens fødsel. Denne kendsgerning minder os om apostelens ord, at den tid kommer, da *»hvert knæ skal bøje sig ... og hver tunge skal bekende, at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.«* Spotterens mund skal blive stum og alle tunger bekende, at Gud er Herren og Jesus Kristus hans elskede Søn. Idet Gud på denne måde brin-

ger sit vidunderlige fredsbudskab til alle mennesker, peger han samtidig på, at der er ikke frelse i nogen anden, og intet andet navn er givet, i hvilket de kan blive frelste, end navnet *Jesus Kristus*. De har altså ingen undskyldning, når sidste akt af det store drama, der må gå forud for oprettelsen af Guds rige, fylder dem med forfærdelse.

Efter julen kom min ældste broder og hans hustru på et tre dages besøg hos os. Da de begge er nye skabninger, tildelte Gud os nogle rigt velsignede dage i kærlighed og åndeligt samfund. Vi kom særligt til at betragte lignelsen om de kloge og de uforstandige jomfruer, hvilke ikke tog olie med sig i deres kar. Vi kom til erkendelse af, at denne manglende olie hos de uforstandige jomfruer måtte stå som mangel på kærlighed til og iver for den underfulde guddommelige sandhed, ja, en mangel på villighed til at tjene og ofre for Herrens sag, og give livet for brødrene. Kærlighed, iver og nidkærhed er egenskaber, som de fem kloge jomfruer ikke umiddelbart kunne tildele de uforstandige jomfruer. Nej, et sådant nidkært sindelag må hver enkelt selv erhverve sig ved studium af Bibelen og ved at betragte de mange forbilleder fra det gamle som det nye Testamente. (Filip. 3:17 — Hebr. 12: 1—3 og mange andre). Der findes så mange beviser i den hele verden på kærlig trofasthed og offervillig hengivelse af Guds børn, der alle — lige som apostelen — ingen hensyn tog til sig selv, eller holdt deres liv for dyrebart. (Ap. G. 20:24).

»Nidkærhed for dit hus vil fortære mig.« Disse ord er kendetegnet for den sejervindende klasse, der ikke elskede eller havde deres liv kært, lige til døden. Og fordi kærlighed og nidkærhed ikke kan skænktes og tildeles fra den ene til den anden, men enhver selv personlig må udvikle disse egenskaber, så blev de kloge jomfruer heller ikke behjælpes som de 5 dåragtige, der blev henvist til »købmandene«. Der blev ikke hos de kloge jomfruer fundet nogen mangel på kærlighed eller tegn på, at de søgte deres eget.

Til nytår havde vi atter besøg. Sammen med disse venner har vi i 36 år tilbragt tiden i bon fra det gamle og ind i det nye år.

Forud havde vi haft en alvorlig betragtning af en artikel fra vor kære broder Russels hånd, den stammer fra 1914. Ydmygt måtte vi alle slå fast: han er den profet, der har talt rettelig om Gud (5 Moseb. 18:17—20), han var også »den tro og forstandige tjener«, som hans Herre har fundet tro, og derfor sat »ham over alt, hvad han ejer.« Ydmygt bekendte vi alle, at ved læsningen af hans forklaringer af den guddommelige kærligheds- og genløsningsplan, udgår der en velsignet helligende indflydelse til hjerterne hos Guds sande og oprigtige børn, der fører til en dybere taknemlighed og til større lovprisning og tilbedelse af vor himmelske Fader og vor store Genløser. Vi ærer derfor hans minde og takker Gud for, at han skænkede os denne mand som en trofast Pastor eller hyrde for fårene.

Så er vi da gået ud af det gamle år og ind i det nye med »hellige beslutninger« og stor taknemlighed til Gud, vor himmelske Fader. Og nu er det vor inderlige bøn, at Gud vil høre os og velsigne vore »forsætter«, at vi ikke nøjes med at ville, men også må få kraft til at fuldføre disse.

Og under alle disse velsignede dage har vi også tænkt på eder kære venner. Vi mindedes de velsignede stunder, vi tilbragte sammen. Vi søgte fotografierne frem og særligt de smukke farvebilleder fra det lille, men dejlige Danmark og viste dem på en skærm ved hjælp af en projektor. De fremkaldte så mange skønne og velsignede minder hos os, at vi måtte udbryde:

»Tak, Frelser for den ånd,
som os forener her!
Ja, ligt er dette samfundsbånd
det, som i himlen er.«

Dog nu må jeg slutte. Vi takker eder endnu engang inderligt for eders store kærlighed og overgiver eder med hjertelige hilsener til vor himmelske Faders kærlighed, nåde og barmhjertighed.

»Gud dig lede, til vi ses igen;
lad hans vinger her dig gemme,
tryghed du da skal fornemme!
Gud dig lede, til vi ses igen.«

Eders broder i Herren,

Rolf Hagelstein.

Vor kære Broder i Herren og medarbejder i Norge

Olaus Timland

(tidligere Bole)

afsluttede sit indviede liv

*sondag den 19. februar
på Gjerpens nye plejehjem.*

Broder Timland var fuld af nidkærhed og meget virksom for den sandhed han havde fået i eje. Han gik ikke på kompromis, men tog bestemt afstand fra alle bevægelser og lærdomme, der ikke var i harmoni med Guds Ord.

Han gjorde lige til det sidste, hvad han kunne. — Velsignet er hans minde iblandt os!

Vor kære søster i Herren og i sandheden

Elise Larsen

(Hjørring).

blev den 8. marts udfriet af sin sygdom og sine svære lidelser, og vi tror, vor søster nu er hos den Herre og Frelser, hun havde valgt at tjene fra sin ungdom.

Det sidste år var meget provende for vor kære søster, men hun bar med stor tålmodighed de lidelser, Herren tillod at komme på slutningen af hendes livs vej.

Søster Elise var meget taknemlig for at have sine to kære søstre om sig lige til det sidste, og for deres opofrelse og kærlige pleje. Herren vil rigt lønne og velsigne dem for deres kærligheds tjeneste.

Vor kære bortgangne søster havde lagt alt til rette angående begravelsen, også at broder Herman Larsen skulle tale ved hendes bære om de sandheder fra Guds Ord, der fylder vore hjerter. Begravelsen fandt sted mandag eftermiddag d. 12/3, og havde samlet mange, der kom for at vise deres deltagelse. Et væld af blomster og kranse mødte øjet i krematoriets sal; mere end 94 havde sendt blomsterhilsner til begravelsen.

Broder Herm. Larsen mindede om, at søster Elise Larsen havde hentet sin kraft til tålmodig udholdenhed under sygdommen, ved at være Guds vilje helt undergivet, ligesom vor kære Frelser i Gethsemane bad, Guds vilje ske. Hun havde endog været til opmuntring for dem, der besøgte hende ved sygelejet.

Hendes liv var som David udtrykker det i den første Salme: *»Salig den, . . . der har lyst til Herrens lov og som grunder på hans lov både dag og nat.«* Denne salighed erfarede vor kære søster i rigt mål, hun havde sin lyst i Guds hellige Ord og nøjedes ikke med at læse det nu og da, ved lejlighed, men grundede på det, og ville gerne trænge ind i ånden og i dybden af det. Som David udtrykker det i en anden Salme (119:18) *»Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov.«* Vor kære søsters længsel blev opfyldt, Gud sendte hjælpemidler på hendes vej, hvorved de hellige skrifter blev lukket op for hendes hjerte, og hun kom til at forstå Guds store frelsesplan i Kristus Jesus. Han er ikke alene deres Frelser, der nu trofast vil følge ham, men han skal også blive en Frelser for hele den sukkende skabning. Som Johannes siger om *»Jesus Kristus, den relfærdige, og han er en Forsoning for vore (menighedens) synder, dog ikke alene for vore, men også for hele verdens«.*

Forståelsen af denne store frelse, — Guds nådegave, et evigt liv i Kristus Jesus vor Herre, der ved hans død og opstandelse, blev tilsikret enhver af Adams slægt, om de viser lydighed mod Guds riges love i de 1000 år, fyldte vor kære søsters hjerte med den største glæde og fred. Nu havde hun ikke alene et stort håb for sin egen del, men hun vidste afgjort ud fra Guds herlige forjættelser, at Gud også havde tænkt på og beredt en stor udfrielse for hendes kære forældre og pårørende, som ikke nu kunne tro afgjort, og blive efterfølgere af Jesus. Skrifterne var blevne lukket op for hende, som for de to disciple på vejen til Emmaus, der sagde til hinanden: *»Brændte ikke vort hjerte i os, medens han talte til os på vejen og oplod os skrifterne«?*

Som vi sang til at begynde med:

»Bliv hos os Mester, dagen hælder!
så bad i Emmaus de to,
oh, trøst som Skriften mig fortæller;
du blev og gav dem hjertero.

Og denne velsignede hjertero kan også enhver af os få i eje, om vi vil ransage Skrifterne under bøn til Gud. Det har også været min salige og lykkelige erfaring, og flere der er tilstede her i dag.

Gud lovede Abraham, da han havde vist sin villighed til at ofre Isak, at i ham og i hans sæd *»skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig!«* (1. Mos. 22:19) Her viste Gud i et forunderligt forbillede, hvorledes han ville give sin enbårne Søn hen for os alle. Ved Jesu fødsel sagde Herens engel til hyrderne: *»Frygter ikke, thi se jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids by.«*

Ja, Jesus Kristus er ikke alene Frelser for sin menighed, sit legeme, men han skal i sit velsignede rige blive Frelser for hele folket. Han skal blive slægtens nye fader eller livgiver. Adam gav sit afkom et døende, dømt og forspildt liv i eje. Men Gud ske tak og lov. Kristus trådte i Adams sted, han købte tilbage hvad Adam havde solgt til synd og død. Derfor læser vi: *»Thi efterdi død kom ved et menneske, er også dødes opstandelse kommen ved et menneske. Thi ligesom alle dør i Adam, således skulle alle levendegøres i Kristus.«* (1. Kor. 15:21,22).

Fra sin ophøjede herlighed sendte Frelseren et budskab til Johannes på Patmos, hvor det hedder: *Frygt ikke! jeg er den første og den sidste og den levende, og jeg var død, og se, jeg er levende i evighedernes evigheder, og jeg har dødens og dødsrigets nøgler.«*

Vi ved alle at en nøgle bruges til at lukke op med. Her siger Jesus, at han har nøglerne til døden og dødsriget, det vil sige til graven. Hvornår fik Jesus disse nøgler? Da han på Golgatha kors

råbte: »det er fuldbragt.« Da havde han købt retten til at leve igen for alle dødens fanger. Vil Jesus bruge disse nøgler og lukke op for dødens store fangehus? Vi har svaret fra Jesus egne ord i Johs. 5:28: *»Undrer eder ikke herover; thi den time kommer, på hvilken alle de, som er i gravene skulle høre hans røst, og de skulle gå frem.«* Og som illustration på det store, der skal finde sted i Guds rige, og under Kristi magt og myndighed, opvakte Jesus lidt senere Lazarus fra de døde, han som havde været død i 4 dage, og gav ham tilbage til hans kære søstre og til hjemmet i Betania. Lad os til slut læse de velsignede løfter om forholdene og tilstandene, når Guds rige er blevet oprettet, og har virket i de 1000 år på jorden.

»Se, Guds tell er hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og han skal aftørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det forrige er vejet bort. Og han som sad på tronen sagde: Se, jeg gør alle ting nye. Og han siger til mig: skriv; »thi disse ord er troværdige og sande.«

Amen.

Efter begravelsen var følget indbudt til en mindehøjtid på Afholdshotellet, her tog flere venner ordet, og mindedes vor kære søster Elise Larsen, og hjemmet i Bispensgade 78 med taknemlighed.

Efter denne højtids slutning begav familien og vennerne sig atter ud til kirkegården, hvor alle de smukke kranse og blomster var blevet henlagt på familiegravstedet.

Nogle af os var også henne se broder Carl Lüttichau's urne, der endnu henstår i krematoriets urnehal i Hjørring.

Jesus

Du er vejen sandheden og livet,
Du er den vort håb er grundlagt på.
Og i dag er alle ting os givet,
— det er kun i Dig vi kan bestå.

Du for os frivillig ofred' livet,
tak for alt, som du for os har lidt.
I Dig en håbets stråle blev os givet
Du har fra dødens mørke oss befridd.

Du sa: »Mit legem giver jeg for eder,
mit blod utgys til syndsforladelse.«
Den store sandhed vore hjerter glæder —
og takker for den gunst, vi kan den se.

Vi minnes vil Din siste stund hernede —
din kamp Du kjempet i Gethsemane.
I bönnen vil vi alle oss forene —
om at bli trofast til vi får dig se.

Vi mindes vil, at Du på Korset døde,
og at Du hele verdens synder bar.
Dit hoved böydes, og Du utgav ånden,
— *fulbragt Din offergerning for os var.*

St. P.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid leverer vi Vennerne frit.

Til Uddeling overalt
forskellige Traktater og Brevkort
om Guds Rige.

Til Samtaler og personlige Vidnesbyrd kan følgende
Skrifter leveres frit:

"Se jeg gør alle Ting nye"	12 Sider
Guds Genoprettelses Plan	14 "
Haab hinsides Graven	12 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	14 "
Guds Rige	14 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdens- problemerne	20 "
Gud og Fornuften	42 "

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden — i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35